

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobce: **Van Khanh Le**, IČO: 61825557
sídlem Valtická 4143/3, 628 00 Brno
zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2023, č. j. MF-34931/2022-3902-6,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 22. 3. 2023 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“) ze dne

23. 1. 2023, č. j. MF-34931/2022-3902-6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 12. 2022, č. j. 57698-2/2022-900000-311 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na obnovu řízení vedeného Celním úřadem pro Kraj Vysočina (dále jen „celní úřad“) pod sp. zn. 29598-12/201-630000-12 (dále jen „přestupkové řízení“).
2. Celní úřad shledal žalobce v přestupkovém řízení rozhodnutím ze dne 3. 12. 2020, č. j. 35565-10/2020-630000-12 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“) vinným ze spáchání přestupku dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2006 Sb., o hazardních hrách, v rozhodném znění (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Žalobce totiž v rozporu s § 7 odst. 2 zákona o hazardních hrách v období od 24. 7. 2017 do 17. 4. 2018 v provozovně nazvané „HERNA SEVEN 7“ na adrese Komenského 1322/3, Jihlava (dále jen „provozovna“) provozoval hazardní hru bez uděleného povolení, a to prostřednictvím sedmi technických zařízení Diamond Level (dále jen „technické zařízení“). Za tento přestupek celní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 350 000 Kč dle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“) a dále mu uložil povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě dne 21. 12. 2022 odvolání (dále jen „odvolání“). *První odvolací námitkou* žalobce namítal, že byl v přestupkovém řízení zastoupen advokátem, který vycházel z obsahu správního spisu a nevěděl, že podpisy na zmocněních k výplatě výher nejsou učiněné žalobcem, proto tuto skutečnost nemohl uplatnit. Novou skutečností dle žalobce bylo, že tyto podpisy byly vyhotoveny panem N. T. T., který byl jedinou osobou, která byla při provozování herny opakovaně přistižena. Žalobce doplnil, že o provozu herny nic nevěděl, tedy nevěděl, jaké osoby se na něm podílejí a v jakém rozsahu. Teprve z prohlášení pana N. T. T. se o těchto skutečnostech dozvěděl.
4. Ve *druhé odvolací námitce* žalobce uvedl, že čestné prohlášení pana N. T. T. je listinný důkaz, který neexistoval v době původního řízení. Jedná se tedy o nově vzniklý důkaz, který pro potřebu řízení o obnově prokazuje skutečnosti, o kterých žalobce v původním řízení nevěděl a které nemohl prokázat, ačkoli existovaly.
5. Závěrem odvolání žalobce navrhl, aby bylo prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
6. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 24. 1. 2023. K *první odvolací námitce* žalovaný předně uvedl, že správní orgány považují žalobce za provozovatele provozovny od prvopočátku, o čemž byl mimo jiné informován například již v oznámení o zahájení kontroly č. j. 29598-6/2018-630000-61 ze dne 18. 4. 2018. Přesto žalobce nikdy v průběhu přestupkového řízení danou skutečnost nerozporoval a poprvé ji uplatnil až v rámci svého návrhu na obnovu řízení, což nyní zdůvodnil změnou právního zástupce. Dle stanoviska žalovaného je změna zástupce odvolatele toliko vyjádřením jeho svobodné vůle a následky případných vad v komunikaci s původním právním zástupcem žalobce stran procesní strategie nelze přenášet na orgány veřejné moci. Dle žalovaného proto nejde o důvod obnovy řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. nejedná se o „*dříve neznámé skutečnosti*“, které žalobce „nemohl v původním řízení uplatnit“.

7. Ke *druhé odvolací námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že předložené čestné prohlášení bylo vyhotoveno až dne 30. 10. 2022 a nesplňuje podmínku zákonného důvodu pro obnovu řízení podle správního řádu, neboť prohlášení bylo vytvořeno až následně, pročez se nejedná ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o důkaz, který existoval v době původního řízení. Již tato skutečnost tedy vylučuje, aby byl předmětný důkaz důvodem obnovy řízení. Pokud jde o další možný důvod obnovy řízení, žalovaný na základě tvrzení či důkazů předložených žalobcem nedospěl k závěru, že by se provedené důkazy (v původním řízení) ukázaly nepravdivými. Na základě logiky této procesní strategie by si kterýkoli účastník řízení mohl opatřit prohlášení, že skutkové závěry popsane v jakémkoli pravomocném rozhodnutí se nestaly, pročez je nutné obnovit řízení, což není přípustné.
8. Žalovaný shrnul, že závěr správního orgánu I. stupně o nenalezení žádného zákonného důvodu pro povolení obnovy řízení je správný a úplný, tudíž prvoinstanční rozhodnutí je souladné se zákonem.

III. Žaloba

9. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, neboť byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí je v celém rozsahu nezákonné.
10. *První žalobní námitkou* žalobce namítal, že se o padělání jeho podpisů ze strany pana N. T. dozvěděl až po skončení původního přestupkového řízení, protože jeho předchozí právní zástupce, který se seznamoval s podklady pro vydání rozhodnutí, nemohl vědět, že tyto podpisy jsou padělky. Sám žalobce se s obsahem spisu neseznámil a ani nemohl, jelikož dostatečně neovládá český jazyk. Zmocněnec nevěděl, že podpisy na zmocněních k výplatě výher jsou zfalšované, proto jde dle žalobce o novou skutečnost, která nebyla žalobci ani jeho advokátovi dříve známá a která by mohla mít vliv na rozhodnutí o přestupku.
11. Dle tvrzení žalobce, uvedeného ve *druhé žalobní námitce*, měl na adrese Komenského 1322/3, Jihlava uvedenou provozovnu pouze formálně, přičemž fakticky neměl s činností, která byla na uvedené adrese v herně „HERNA SEVEN 7“ provozována, nic společného, nic ní nevěděl, tyto aktivity sám neprovozoval a neměl z nich žádný profit. Správní orgán I. stupně ani žalovaný neprovedli žádný důkaz, ze kterého by vyplývalo, že žalobce provozovnu v materiálním smyslu skutečně užíval.
12. *Třetí žalobní námitka* se vztahovala k prohlášení pana N. T. T., v němž tento uvádí, že i v období, kdy měl hernu údajně provozovat žalobce, byl výlučným provozovatelem pan N. T. T., včetně toho, že napodobil podpis žalobce na dokladech, zejména na plných mocech, které umožňovaly vybírání a vyplácení výher. Žalobce namítal, že prohlášení pana N. T. T. není důkaz, jež by existoval v době původního řízení, ale nově vzniklý důkaz, který pro potřebu řízení o obnově prokazuje skutečnosti, o kterých žalobce v původním řízení nevěděl a které nemohl prokázat, ačkoli existovaly.
13. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 4. 2023 k *první žalobní námitce* uvedl, že si lze stěží představit situaci, že žalobce od prvopočátku brojil proti obvinění ze spáchání přestupku tak, že skutek není přestupkem (neboť dle něj šlo o dovednostní, nikoli hazardní hru), v řízení navrhoval provedení jím opatřených expertíz, doznal inkasování příjmů z provozování, na které pohlížel jako na nájemné, následně byl pravomocně uznán vinným z přestupku, a až následně si „vzpomněl“, že vlastně provozovatelem herního prostoru nikdy nebyl on, nýbrž někdo zcela jiný, a že vlastně o provozu herny nic nevěděl, nevěděl jaké osoby se na něm podílejí a v jakém rozsahu.
15. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že předmětem řízení o obnově není provádění dokazování ve věci samé (to spadá jen do řízení obnoveného); ostatně žalovanému v odvolacím řízení ani nepřisluší rozšiřovat předmět řízení tak, jak žalobce popsal v žalobní námitce.
16. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaný uvedl, že postup žalobce, kdy dodatečně vytvořenou listinu dokládá jako důkaz do řízení o obnově řízení s argumentem, že účinky této listiny zasahují do minulosti, je pokusem obejít dikci § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. I v případě, že by se jednalo o zcela novou skutečnost nebo důkaz, takový podklad nevyhoví zákonnému požadavku, že jej nebylo možné uplatnit v původním řízení, neboť i v samotné žalobě je žalobcem konstatováno, že danou skutečnost (údajné falšování podpisů na plných mocích) v původním řízení nemohl uplatnit z důvodu, že neumí česky a úkony jeho původního zástupce mu nemohou jít k tíži, což je tvrzení zcela liché nenacházející oporu ani v elementárních základech fungování veřejného práva.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
19. Z obsahu spisového materiálu, předloženého žalovaným správním orgánem, zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
20. Proti rozhodnutí o přestupku podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 5. 1. 2022, č. j. 1374/2022-900000-311 zamítnuto a rozhodnutí o přestupku bylo potvrzeno.
21. Žalobce následně podal dne 27. 9. 2022 první návrh na povolení obnovy řízení (dále jen „první návrh na povolení obnovy“), který byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 10. 2022, č. j. 49559-2/2022-900000-311 (dále jen „první prvoinstanční rozhodnutí“) zamítnut. První prvoinstanční rozhodnutí bylo žalovaným k odvolání žalobce dne 19. 12.

2022 potvrzeno rozhodnutím č. j. MF-34931/2022-3902-3, proti kterému žalobce brojil žalobou. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2023, č. j. 14 Af 3/2023-35, byla žaloba zamítnuta.

22. V průběhu přezkumu prvního návrhu žalobce na povolení obnovy řízení podal žalobce dne 16. 11. 2022 druhý návrh na povolení obnovy řízení, o kterém bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím (viz shora).
23. O odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo rozhodnuto žalobou nyní napadeným rozhodnutím.
24. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
25. Dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *„[ř]ízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jež jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo [...] a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“*
26. Dle § 100 odst. 2 správního řádu *„[ú]častník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.“*
27. Soud o věci uvažil následovně.
28. Napadené rozhodnutí není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Soud nezjistil ani jiné důvody spočívající ve vadách řízení, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84).
29. Podstatné v rámci sporu je posoudit, zda jsou splněny zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, či nikoli, tedy zda 1) žadatel uplatnil dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, 2) účastník, jež jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit a 3) tyto důkazy a skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Jedná se o podmínky kumulativní, a tedy pokud není splněna byť jen jedna z nich, správní orgán žádost o povolení obnovy zamítne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 2 As 22/2009-83).
30. *První žalobní námitkou* žalobce namítal, že zástupce (advokát), který jej v původním řízení zastupoval, nevěděl o tom, že zmocnění k výplatám výher nepodepsal žalobce, ale podpisy byly padělané, neboť zástupce vycházel jen z obsahu správního spisu. Za novou skutečnost, o níž žalobce ani jeho zmocněnec nevěděl, žalobce označil to, že podpisy padělal konkrétní jiný provozovatel.
31. V obecné rovině lze očekávat, že dřív neznámé skutečnosti či nové důkazy neoslabují či nevyvracejí původní obranu z původního řízení. V něm ale žalobce nenamítal, že by zmocnění k výplatě finančních prostředků nepodepsal. Sám v žalobě uvedl, že obranu soustředil do otázky, zda jeho jednání bylo přestupkem, či nikoli. Ve vyjádření v původním

řízení sice uváděl, že technická zařízení neprovozoval, ale s dodatkem, že tato jsou v jeho provozovně umístěna na základě nájemní smlouvy. K tomu dodal, že měl pouze příjmy z pronájmu, sázky nepřijímal a výhry nevyplácel svým jménem, ale v zastoupení společnosti, které prostor pronajímal. Bránil se tedy kvalifikaci jeho jednání, které však nijak nezpochybnil. Tento aspekt je přitom pro nynější věc klíčový. Přestože se žalobce v původním řízení vůbec nezmínil o tom, že hernu neprovozoval (bránil se jen provozování technických zařízení umístěných v jeho herně), v návrhu na obnovu řízení tento jím původně potvrzený a dosud nezpochybněný výchozí předpoklad jeho odpovědnosti za přestupek překvapivě (a v rozporu s dosavadní obranou) popřel.

32. Soud považuje za lichou také námitku, že žalobce zastupoval „nic netušící“ zástupce (advokát), který vycházel z obsahu správního spisu. Jednak správní spis obsahoval fotokopie těchto dokumentů, jednak žalobce na zfalšování jeho podpisů neupozornil ani v rámci odvolací fáze původního řízení. Dle § 34 odst. 1 správního řádu z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo účastníkům. Žalobce přenechal obranu svých procesních práv zmocněnci, práva a povinnosti z tohoto zastupování ovšem vznikaly přímo žalobci jakožto účastníkovi řízení. Žalobce prostřednictvím zmocněnce realizoval celou řadu práv a povinností, podával návrhy, vyjádření, označil důkazy na podporu svých tvrzení, prostřednictvím zmocněnce ho správní orgány poučovaly atd. Žalobce si nyní nemůže vybírat skutečnosti, o kterých jeho zmocněnec tehdy věděl, a ty, o kterých nevěděl. Bylo jen a pouze na žalobci, aby se skutečnostmi důležitými pro řízení o přestupku zmocněnce seznámil, resp. aby strategii obrany v řízení o přestupku včetně studia podkladů správního spisu s ním koordinoval. Neučinil-li tak, jde to na jeho vrub.
33. Dlužno připomenout, že dle Nejvyššího správního soudu pojem dříve neznámá skutečnost „nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu, tedy jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji tak v původním řízení uplatnit“ (srov. rozsudek ze dne 4. 6. 2014 č. j. 1 As 44/2014-33, bod 19). Nelze tedy vidět novou skutečnost v tom, že podpis zfalšoval jiný konkrétní provozovatel, neboť předpokladem tohoto tvrzení je, že žalobcův podpis byl zfalšován. O tom žalobce ovšem musel bez pochyb vědět již v původním řízení, přesto takové tvrzení či námitku původně nevznsl.
34. Na výše uvedeném nic nemění ani okolnost, že žalobce je cizinec. To, že žalobce, který se nechal zastupovat zmocněncem, nevyužil právo na tlumočníka, nelze vyčítat správním orgánům. Navíc soud připomíná, že žalobce v původním řízení zastupoval zmocněnec (advokát).
35. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, za jehož pomoci mohou správní orgány za určitých situací prolomit závěry pravomocného rozhodnutí, které stojí na nesprávných skutkových zjištěních neboli skutkových omylech. Každá žádost o obnovu řízení by ovšem měla být řádně odůvodněna a opatřena důkazními návrhy, které myslitelným způsobem vyvracejí závěry původního řízení (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS-st. 50/20 ze dne 21. 4. 2020, č. 253/2020 Sb., ve vztahu k obnově trestního řízení). V tomto případě však žalobce uplatnil jen několik tvrzení, které nekorespondují s jeho obranou v původním řízení. Soud proto neshledal první žalobní námitku důvodnou.
36. Soud neshledal důvodnou ani *druhou žalobní námitku*, kterou žalobce namítal, že na adrese Komenského 1322/3, Jihlava měl provozovnu uvedenou pouze formálně a že správní orgán

I. stupně ani žalovaný neprovedli žádný důkaz, ze kterého by vyplývalo, že žalobce provozovnu v materiálním smyslu skutečně užíval.

37. Soud připomíná, že účelem obnovy řízení je náprava skutkových nesprávností. K těmto nesprávnostem došlo buď proto, že zde byly skutečnosti či důkazy, které sice v průběhu původního řízení existovaly, ovšem byly neznámé, a tak je účastník nemohl během řízení uplatnit, nebo je zjištěno, že provedené důkazy byly důkazy nepravými (viz rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, č. 2144/2010 Sb. NSS, a ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113). V případě vyhovění návrhu na obnovu řízení správní orgán může zasáhnout do pravomocně skončeného správního řízení, a v důsledku toho může zasáhnout do právních poměrů, které již byly autoritativně stanoveny. Z toho důvodu je třeba pojem „dříve neznámé skutečnosti“ chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti (důkazy), které účastník správního řízení skutečně nemohl znát a nemohl je v původním řízení uplatnit. Jde např. o situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoli v původním řízení odepřel výpověď (rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75, č. 357/2004 Sb. NSS, či ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 119/2017-35, bod 33).
38. V rozsudku ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 465/2019-31, Česká provincie Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul, bod 19, se Nejvyšší správní soud věnoval jednotlivým fázím řízení o návrhu na obnovu řízení. V první řadě upozornil, že „*správní řízení o obnově podle § 100 správního řádu lze rozdělit do dvou stádií: 1) rozhodování, zda se obnova řízení povolí (popř. nařídí z úřední moci), a 2) rozhodování v již obnoveném řízení. Ve fázi řízení o povolení obnovy správní orgán zkoumá pouze naplnění zákonných podmínek. Teprve po její obnově, tedy v druhé fázi řízení podle § 100 správního řádu, může správní orgán zkoumat meritum věci. V řízení o povolení obnovy řízení se tedy správní orgán mj. zabývá tím, zda nově navržené důkazy „mohou“ vést k odlišnému řešení otázky řešené v původním řízení, nikoliv zda „skutečně povedou“ k jinému výsledku – v obnoveném řízení tak může správní orgán dospět ke stejnému závěru jako v původním řízení. Tomu, že se správní orgán v první fázi řízení zabývá pouze naplnění podmínek pro povolení obnovy, taktéž odpovídá rozsah soudního přezkumu.*“
39. Z uvedeného je evidentní, že žalovaný v rámci rozhodnutí o povolení či nepovolení obnovy nerozhoduje o podstatě sporu v původním řízení, ale toliko posuzuje, zda je dán důvod k povolení obnovy řízení. Soud poté přezkoumává napadené rozhodnutí zcela logicky v témže rozsahu. Druhá žalobní námitka proto není důvodná.
40. Ve *třetím žalobním bodě* žalobce vyzdvihl roli čestného prohlášení jiného provozovatele. Dle něj to byl výlučně on, kdo hernu v rozhodném období provozoval. Co se týče podpisů na dokladech, hlavně plných mocech, ty padělal jiný provozovatel (autor čestného prohlášení). Žalobce tvrdí, že se jedná o nový důkaz ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Zároveň se dle něj jedná o nový důkaz ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce jej předložil až v rámci odvolacího řízení.
41. V obecné rovině soud uvádí, že na provedení důkazu čestným prohlášením nelze rezignovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 8 As 12/2006-51), avšak s ohledem na povahu skutečnosti, kterou účastník čestným prohlášením dokládá, nelze tento důkazní prostředek ani přeceňovat.

42. V případě čestného prohlášení se nejedná o důkaz, který existoval v době původního řízení. Je proto namístě vyhodnotit, zda nově navržený důkaz může vést k odlišnému posouzení otázky řešené v původním řízení. Soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že doložení čestného prohlášení není schopno samo o sobě založit nedůvěru v důkazy založené ve správním spisu. Doložení čestného prohlášení je účelovou snahu o zvrácení účinků rozhodnutí správních orgánů. Jak trefně poukázal žalovaný, muselo by dojít k povolení obnovy vždy, pokud by navrhovatel předložil čestné prohlášení, které uvádí jiné skutečnosti, než byly zjištěny v původním řízení (zde v řízení o přestupku). Nadto žalobci nic nebránilo skutečnosti uvedené v čestném prohlášení tvrdit již dříve. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci řízení o přestupku nenamítal, že by se nejednalo o jeho podpisy, ani že nebyl provozovatelem provozovny, lze si jen stěží představit, že by žalobce prostřednictvím čestného prohlášení doložil nepravdivost tvrzení uvedených v přestupkovém řízení. Ad absurdum by tímto způsobem popíral i skutečnosti uváděné jím samotným. Takový postup je ve zcela evidentním rozporu se smyslem mimořádného institutu obnovy řízení, ani poslední žalobcem uplatněná námitka proto není důvodná.
43. Nad rámec shora uvedeného soud k žalobním námitkám opakuje, že tyto byly v zásadě žalobcem uplatněny již ve správním řízení, přičemž žalovaný se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za věcně správné a zákonné, ve zbytku odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).

VI. Závěr a náklady řízení

44. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu